

[Jensen-Aale.]

skriftligt; saa vidste man dog i nogen Maade, hvad man havde at rette sig efter.

Det kardinale i det hele er i Virkeligheden Renteloven. Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, det er aldeles overflødigt, fordi den ærede Ordfører meget godt gjorde Rede for, hvad der er foregaaet i Udvalget, og hvad der nu er til Forhandling og Afstemning. Naar den ærede Ordfører før sagde, at det havde været forstandigt af Regeringen og Regeringspartierne, om man paa et tidligere Stadium havde sagt, at vi kunde tænke os, at Renteloven skulde ophøre til 11. December Termin, ligger vel deri, at man saa maaske kunde have faaet Tilslutning til et saadant Forslag. Men vi lyste jo netop i Udvalget efter Ændringsforslag i saa Henseende til 15. Juli. Som jeg alt har sagt, er Renteloven vel nok det fundamentale, og det er jo ogsaa den Lokkemad, som har faaet de Konservative til at gaa med til Forliget med Venstre — det kan man saa tydeligt mærke. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at det har været svært for den ærede Ordfører at gaa med til denne Lovs Ophævelse; jeg ved fra tidligere Tid, at den ærede Ordfører var en god Talsmand for Loven. Nu er der under denne Forhandling af den ærede Ordfører sagt noget om, at Banker og Sparekasser vil føre en fornuftig Pengepolitik og søge at holde Renten nede. Han siger, at ansvarlige Ledere vil gøre en Indsats for, at Renten ikke skal stige for hurtigt. Men kan man stole paa en saadan Udtalelse? Ja, det var rart, om man kunde, men vi ved jo — og det ved den ærede Ordfører saa vel som nogen —, at en enkelt Sparekasse eller Bank, som ikke vil følge den Overenskomst, der muligvis opnaas, kan forhindre en saadan Pengepolitik. Jeg erindrer ganske tydeligt, at da vi havde Loven til Behandling her i Rigsdagen, sagde den ærede Ordfører til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein), at det ærede Medlem argumenterede ud fra det Synspunkt, at man gennem en frivillig Overenskomst med Banker og Sparekasser kunde naa sit Maal.

„Jeg kan kun sige,“
tilføjede det ærede Medlem,

„at det skulde glæde mig ganske overordenlig meget . . . , men jeg maa med Henblik paa det, der er sket hidtil i saa Henseende, nære, som det forekommer mig, absolut berettigede Tvivl.“

Maa jeg spørge den ærede Ordfører: Er denne Tvivl nu forsvundet, kan man i Dag mere end dengang stole paa et saadant Udsagn?

Det Lovforslag, vi den Gang fik vedtaget, og den Lov, som har været gældende siden, var jo et Forsøg paa at bringe Renten ned i al Almindelighed, og det er jo rigtigt nok, som den ærede Ordfører og andre siger, at denne Rentenedsættelse i Banker og Sparekasser skulde bruges til Gennemførelse af Konverteringen. Men naar man nu ophæver den, vil der ske det modsatte af, hvad der var Lovens Hensigt. I Stedet for en Rentenedsættelse vil det betyde en Rentestigning til Skade for Erhvervslivet og ikke mindst for Landbruget. Saa vil man vel undskylde sig med — jeg har forstaaet, at det vil man —, at Konverteringen er strandet. Men det kan de to Partier ikke dække sig under. Hvem er det, der har forhindret Konverteringsplanens Gennemførelse her i Rigsdagen, her i Landstinget? Det er netop de to Partier! Konverteringsplanen kunde have været gennemført i Fjor, hvis de to Partier havde sluttet sig til den, og Landbruget kunde for en stor Del af sin Gæld være kommet ned til en Rente af 2,7 pCt. Det kunde have været gennemført, men de to Partier vilde ikke, og dermed har de paadraget sig et efter min Mening uhyre Ansvar. Renten vil stige, det er en given Sag, og det vil medføre, at Arbejdsløsheden vil stige, hvilket naturligvis betyder større Byrder, baade Rentebyrder og større Skatter. Det vil medføre store økonomiske Vanskeligheder. Høj Rente betyder altid Vanskeligheder for Erhvervslivet, en rimelig Rente betyder, at Erhvervslivet bedre kan klare sig ogsaa i en vanskelig Situation.

Det har forbavset mig — og jeg tror, det forbavser mange —, som det har gjort saa ofte før, naar vi har drøftet de Hjælpeforanstaltninger af forskellig Art til Landbruget, som har været foreslaaet Gang paa Gang, at det er fra Venstres Side, man absolut ikke kan være med. Venstre er, det maa vi erkende, i væsentlig Grad et Landbrugsparti, og kan vi ikke bevise det paa anden Maade, kan vi bevise det ved at henvise til, at Ordføreren for dette Forslag, som for saa mange andre Forslag, er Formand for en stor Landboforening og Formand eller Præsident, hvad det nu hedder, for Landbrugsraadet. I disse Organisationer kræver den ærede Ordfører, naar han er ude sammen med sine Kolleger, enten det er til store Møder, eller det er i andre kompetente Forsamlinger, Renten nedsat; men naar han er herinde, gør han under tiden det modsatte, hvilket er Tilfældet i Øjeblikket.

Vi har jo haft mange, mange Forslag